

DUCEȚI-VĂ ȘI SPUNEȚI UCENICILOR MEI

Este un mare privilegiu că putem veni în Casa Domnului ca să ne închinăm Domnului nostru, Hristosul cel înviat.

Abia am ajuns, deoarece aseară am avut o întâlnire misionară minunată și am predicat până aproape de miezul nopții. O, cât este de minunat să venim împreună și să ne întâlnim!

După cum spune fratele John, astăzi este ziua când El a dovedit clar Cine era, deoarece oricine putea să moară, dar numai Dumnezeu poate să învie. În toată viața Lui, El a arătat că era Dumnezeu, a vindecat ca Dumnezeu și S-a purtat ca Dumnezeu. El era Dumnezeu, iar în dimineața de Paști a dovedit categoric că era mai mult decât un om; a dovedit că era Dumnezeu. El nu era un proroc, ci era Prorocul; era un Om bun dar era și mai mult decât atât, era Dumnezeu, iar astăzi, în ziua când prăznuim amintirea învierii Lui, El a dovedit aceasta.

Dacă în dimineața aceasta am face o călătorie de-a lungul fluviului Gange, am întâlni o mulțime de mame care își jertfesc copiii dându-i să fie mâncați de crocodili. Vorbiți de sinceritate? Ele își aruncă micuții ca să fie mâncați de crocodili, așa că vă puteți închipui cât sunt de sincere.

Dacă am merge prin India de astăzi, am găsi pe străzi o mulțime de oameni care stau pe țepușe, umblă prin foc sau se supun la tot felul de chinuri. Desigur, unii o fac doar ca să se dea în spectacol în fața turiștilor, dar sunt și mulți care se supun suferințelor deoarece cred că în felul acesta pot să găsească odihnă și pace, rugându-se lui Mahomed.

Un tablou jalnic am văzut în Ierusalim, deoarece exact pe locul unde a fost răstignit El, acum este un cimitir mahomedan. Acolo era o femeie care a adus niște ierburi și o bucată de pâine neagră. Stătea acolo de patru zile și plângea pentru sufletul celui drag care trecuse dincolo. Aceasta este lumea în starea ei de păgânism.

De curând am vorbit cu fratele Gadus, care s-a întors din China și mi-a spus: „Frate Branham, ceea ce am văzut acolo este jalnic. Unii dintre ei stau cu mâinile ridicate de patruzeci de ani, încât unghiile le-au crescut prin mâini și se întindeau până pe spate. Oamenii aceia spuneau că își vor lăsa mâinile jos numai atunci când marele Buda va da pace sufletelor lor.” Copiii lor își rup picioarele și le încovoiaie în formă de arc, apoi toată viața lor poartă doar două sau trei perechi de pantofi, din cauză că nu le mai cresc picioarele. Ei sunt jertfiți în cinstea zeilor.

Eu am vizitat mormântul fondatorului tuturor acestor religii mahomedane, mormântul lui Buda, al lui Confucius și al celorlalți filozofi și vă pot spune că dintre toți, numai noi, creștinii, putem să ne lăsăm capetele pe spate și să cântăm:

„Trăiește, trăiește,

Isus Hristos trăiește astăzi.

Mă puteți întreba cum știu că El este viu:

Pentru că El trăiește în inima mea.”

Prieteni, noi avem un mormânt gol!

În urmă cu vreo doi ani, într-o dimineață devreme, m-am dus la mormântul unde zac soția și fiica mea. Am îngenuncheat acolo, mi-am pus pălăria jos, apoi mi-am

Îmbrățișat fiul și i-am zis: „Aici sunt mama și sora ta. Trupurile lor zac în mormântul acesta, iar sufletele lor sunt în prezența lui Dumnezeu.”

Dincolo de ocean se află un mormânt gol care este o aducere aminte pentru toți creștinii, dovedind că El este viu. Aceasta este temelia fundamentală a credinței creștine: că Isus Hristos trăiește și astăzi.

Dacă avem musafiri, aș vrea să știe că noi ne petrecem cea mai mare parte a timpului vorbind din Cuvânt. Noi credem Cuvântul lui Dumnezeu, iar eu sunt convins că acesta este lucrul cel mai important.

Astăzi doresc să vă spun câteva lucruri foarte importante despre înviere și alte lucruri. Vreau chiar să-mi notez și eu câteva lucruri în timp ce voi trece prin ele.

Mai întâi, haideți să deschidem Scriptura la **Matei 22** și să începem citirea de la **versetul 41**, dar aș vrea să mai citesc și alte texte din Scriptură.

Subiectul serviciului din dimineața aceasta se află în **Matei 28.10**:

„...duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea.”

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a dat o însărcinare acestor biete femei și le-a spus ce va face El: că Se va întâlni cu ucenicii Săi în Galileea și că va rămâne cu ei pentru totdeauna.

În **Matei 28.7** citim:

„...duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.”

Acesta a fost mesajul îngerului pentru cele două femei. Era în dimineața de Paști și minunata veste a răsunat în auzul lor.

Când a trăit pe pământ, El a umblat ca un Om. La exterior arăta ca orice om, dar în interior era mai mult decât o ființă umană, era Emanuel. Astăzi este aducerea aminte a celui mai mare eveniment care a avut loc vreodată în lume. În toată istoria omenirii n-a existat niciodată vreun om, în afară de Omul Isus Hristos, care să fi spus:

„...Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși...” (Ioan 10.18).

Confucius, Mahomed, Buda și toți ceilalți, au fost niște mari filozofi, dar când au murit au rămas în mormânt; au fost terminați pentru totdeauna; au fost îngropați și cu aceasta gata, dar Omul acesta a avut putere să își dea viața și să învie din nou. El a fost singurul Om care a dovedit că poate face aceasta.

De-a lungul veacurilor, omul s-a temut întotdeauna de moarte. Orice om care s-a născut în lumea aceasta, s-a temut de moarte. A existat un Napoleon, un Hitler și mulți alți bărbați vestiți, dar când au ajuns în ceasul morții, fiecare dintre ei au dat înapoi.

Am auzit oameni care se lăudau cu tot felul de lucruri, dar când au ajuns în ceasul morții au dat înapoi înfricoșați.

Un exemplu este Bob Ingersoll, cunoscutul necredincios care și-a scos ceasul și l-a pus înaintea semenilor săi zicând: „Dacă există Dumnezeu, voi muri într-un minut

Începând din clipa aceasta!”, iar după ce a trecut minutul și nu a murit, a zis: „Ha, ha! Vedeți că nu există Dumnezeu?”

Desigur, aceasta s-a întâmplat numai ca să se împlinescă Scripturile care spun că în zilele din urmă se vor ridica oameni batjocoritori. Și iată că-i avem!

Când a ajuns pe patul spitalului și era pe moarte, s-au adunat o mulțime de oameni ca să vadă ce se va întâmpla, iar când s-a apropiat clipa trecerii a strigat îngrozit: „Dumnezeule, ai milă de sufletul meu!”

Și tatăl meu a avut un prieten necredincios care spunea că nu există Dumnezeu și blestema chiar și numai gândul că ar exista Dumnezeu. Mai mult, se ducea să-și sape porumbul duminică, numai ca să arate că nu există Dumnezeu. Într-o zi, a venit o furtună puternică și i-a culcat la pământ toată recolta de grâu, iar un trăsnet a lovit lanul și totul a luat foc. Atunci, bărbatul acesta și-a ridicat mâna spre cer și a blestemat chiar și gândul că ar exista Dumnezeu. Când a făcut aceasta, un alt trăsnet i-a lovit grajdul în care avea o rasă frumoasă de cai și i-a omorât pe toți, iar câteva săptămâni mai târziu, zăcea el însuși la pat cu febră tifoidă. Se spune că plângea și striga că diavolii l-au încătușat cu lanțuri și veneau după el, iar când a fost aproape să moară, și-a chemat copiii și le-a zis: „Voi să nu umblați ca tatăl vostru, ci să mergeți pe calea pe care o urmează mama voastră, deoarece aceasta este singura cale care duce la Viață.”

Eu am acasă o carte cu mărturiile făcute pe patul morții de cei mai vestiți oameni. Când au ajuns în fața morții, toți au început să strige și să plângă cu disperare.

De exemplu, regina Elisabeta a Angliei a spus: „Aș da tot regatul pentru încă cinci minute de viață, ca să pot să mă căiesc și să-mi pun inima în ordine cu Dumnezeu.”

Un alt bărbat renumit a spus: „Pășesc în întuneric și nu știu unde mă duc.” Altul,

care fusese un ateu convins a zis: „Se pare că acolo sunt doi pereți. Eu am strigat, dar s-a auzit numai ecoul dintr-un perete în altul.” Aceasta era tot ce putea auzi deoarece a tot amânat șansa salvării până când a fost prea târziu.

Mă gândesc însă și la oameni renumiți care au murit crezând în Domnul nostru Isus Hristos și în învierea Sa.

Moody a spus plin de bucurie: „Aceasta este moartea? Păi, aceasta este ziua încununării mele!”

Cu câteva zile în urmă am trecut pe la un muzeu din Illinois, iar acolo am văzut un bărbat de culoare, în vârstă, care avea un „inel” de păr alb în jurul capului. El se plimba și privea la ceva, iar după un timp s-a oprit și a început să plângă și să se roage. L-am privit câteva minute, după care m-am apropiat de el și i-am zis: „Care este problema ta, unchiule? Am văzut că te rogi.”

„Privește acolo!”, mi-a zis el și a arătat spre o haină expusă în vitrină. „Este o haină”, am spus eu.

„Privește, domnule. Sub haina mea este o cicatrice lăsată de biciul sclaviei, iar pe haina aceea este sângele lui Abraham Lincoln. A fost nevoie să fie vărsat sângele lui, ca să poată fi luat jugul sclaviei de peste mine.”

Când am auzit ce spune, mi-am zis: „Dacă sângele lui Abraham Lincoln l-a emoționat pe omul acela de culoare, ce ar trebui să însemne sângele lui Isus Hristos pentru cel credincios deoarece, dacă privim la Calvar, vedem că El a luat jugul sclaviei păcatului de pe inimile noastre și ne-a eliberat.”

Ce deosebire! Când a murit Abraham Lincoln a avut o alternativă. Când era pe moarte, după ce a fost împușcat în catedrala aceea, el a spus: „Întoarceți-mi față

spre apus!” Soarele cobora spre asfințit, iar Lincoln respira tot mai greu pentru că sângele îi umplea plămâni. El s-a încrezut întotdeauna în Dumnezeu, iar la un moment dat a spus: „Ridicați-mi mâinile.” Ei au făcut-o, iar El a spus: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău...”, după care și-a plecat capul și și-a dat duhul.

Când a murit Paul Rader, un bun prieten de-al meu care a scris versurile cântecului: „Crede numai”, și-a lăsat capul pe umărul managerului meu, domnul Baxter. El a fost un om deosebit, care a călătorit în multe locuri, iar când a fost peste ocean, a ajuns printre fundamentalisti pe care i-a îngrozit cu mesajul său. Când a ajuns în ceasul morții, acolo unde este adevărata biruință a omului, în camera lui au venit printre alții și cei din Cvartetul Institutului Biblic Moody. Draperiile erau lăsate în jos și cum fratele era un bărbat glumeț, la un moment dat s-a ridicat în capul oaselor și a spus: „Cine moare aici, eu sau voi? Ridicați draperiile acelea și cântați niște cântări pline de viață, despre înviere!”

Ei au început să cânte ce le-a cerut, iar el l-a chemat pe fratele său, Luke, pe care l-a prins de mână și i-a zis: „Luke, noi am umblat pe multe căi împreună, dar gândește-te că în următoarele minute voi sta în prezența lui Isus Hristos, îmbrăcat în neprihănirea Lui.”

Îmi vine în minte și „Psalmul Vieții” scris de marele poet englez Longfellow, care a fost una din poeziile mele preferate.

Adevărul este că moartea a reprezentat întotdeauna o teamă, o amenințare, iar oamenii s-au temut în toate timpurile de ea, începând din grădina Eden.

Mă gândesc la marele proroc Iov, care stătea acolo știind că va pleca. În capitolul 14 din cartea sa, el a ținut o mare predică pentru că a privit și a văzut cum florile se ridicau, mureau și apoi se ridicau din nou. A privit copacii și a spus:

„Un copac și tot are nădejde, căci, când este tăiat, odrăsește din nou și iar dă lăstari.

Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi pierе trunchiul în țărână,

înverzește iarăși de mirosul apei și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.” (Iov 14.7-9).

Dacă privim animalele, ele nu se mai ridică atunci când mor; tot ce este ființă vie nu mai are viață atunci când moare.

Astfel, Iov s-a întrebat dacă Dumnezeu care poate face o floare să trăiască din nou, nu poate face același lucru și pentru el?

El a spus în versetul 10: *„Dar omul, când moare, rămâne întins. Omul, când își dă sufletul, unde mai este?”*

„Ah, de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!” (v. 13).

Când era mai întristat, în ceasul cel mai întunecos, într-un moment crucial, a venit Elihu, iar acesta i-a spus că nu florile au păcătuit, ci omul este cel care a săvârșit păcatul, dar va fi o înviere.

Iov a văzut aceasta, a văzut învierea Domnului. Cu alte cuvinte, Iov încerca să înțeleagă ce se întâmplă. El știa că omul nu se mai ridică atunci când se duce în țărână, știa că-și dă duhul și nu se mai scoală, așa că nimeni nu mai știe unde este. El a observat că celelalte lucruri se ridică din nou, însă pe om nu l-a mai văzut ridicându-se, dar fiind proroc, el a intrat în Duhul și Dumnezeu a început să-i arate

ce se va întâmpla în viitor; i-a arătat că Se va ridica Cineva care va lua păcatul lumii și va învia din nou. El a văzut învierea Domnului.

Noi știm că Iov stătea pe o grămadă de cenușă. Astăzi, noi am numi încercarea prin care a trecut el, ghinion, deoarece copiii i-au fost omorâți, bogățiile i s-au dus și sănătatea îi era șubrezită. Era un credincios părăsit de toți, pentru că prietenii și biserica, toți cei din jur i-au întors spatele, iar el stătea acolo singur și își scărpină bubele cu un ciob de sticlă. Dar când a venit Duhul Domnului peste el și i-a arătat învierea, Iov s-a ridicat și a spus: *„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.*

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19.25-26). Iov știa că Îl va vedea în zilele din urmă, pentru că atunci va avea loc o înviere generală.

Mă gândesc și la David când a îmbătrânit. El a fost un bărbat mare, iar Dumnezeu i-a jurat că din coapsele lui va ieși Hristosul care va sta la dreapta Sa. Parcă îl văd pe bătrânul David ajuns la capătul puterii sale fizice și apropiindu-se de capătul drumului. Dar cu toate acestea, el a spus:

„...inima mi se bucură, sufletul mi se veselește și trupul mi se odihnește în liniște.

Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” (Psalmul 16.9-10). Spunea aceasta pentru că L-a văzut pe Isus, a văzut învierea Sa și a știut că trupul Lui nu va rămâne în țărâna pământului, ci va învia din nou.

Mă gândesc și la Avraam, atunci când i-a vorbit Dumnezeu și i-a spus: *„Avraame, tu și soția ta, Sara, ați îmbătrânit; ați trecut de vârsta când mai puteți avea copii, dar cu toate acestea, Eu vă voi dau un Fiu al făgăduinței.”* El a pornit în călătorie spre țara făgăduită și a așteptat tot timpul binecuvântarea ce urma să vină și care-

L simboliza pe Hristos Isus, iar după douăzeci și cinci de ani de așteptare, după ce a crezut cu tărie în împlinirea făgăduinței Lui, chiar înainte de împlinirea ei, Dumnezeu i-a arătat că Îl va trimite pe Fiul Său la moarte, prin răstignire, dar după aceea Îl va ridica în înviere și Îi va da totul.

Aceasta a făcut ca toate umbrele din jurul omului, toate gândurile și groaza de moarte, să se spulbere. El i-a descoperit bătrânului Avraam lucrul acesta atunci când i-a cerut să taie acele animale. Noi am vorbit săptămâna trecută despre aceasta și am văzut cum Lumina aceea mică și albă, care era Dumnezeu, a trecut printre acele animale confirmând legământul făcut, după care S-a întors și l-a binecuvântat pe bătrânul Avraam, care avea o sută de ani, și pe Sara, care avea nouăzeci de ani, făcându-i din nou tineri, așa încât au putut să-l primească pe Isaac, din care a ieșit sămânța lui Avraam. Din Isaac a ieșit David, din David a ieșit Hristos și din Hristos a ieșit învierea din morți. Ce nădejde glorioasă! Cât de minunat a anticipat Dumnezeu aceste lucruri de-a lungul timpului!

Așa cum am văzut zilele trecute, toți prorocii Vechiului Testament au specificat locul îngropării. Niciunul dintre ei nu a avut o Scriptură pe care s-o consulte, dar au avut călăuzirea Duhului Sfânt deoarece Cuvântul spune că *„oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”* (2Petru 1.21).

Când au murit, fiecare dintre ei au specificat că doresc să fie îngropați în Palestina. Mulți dintre ei au murit în afara granițelor ei, dar au cerut să fie duși în Palestina pentru că acolo a dat Dumnezeu primele roade ale învierii.

Când a venit Isus, totul s-a împlinit întocmai cum este scris: S-a născut în Betleem, intrând în lume prin ușa unui grajd și ieșind din ea prin pedeapsa capitală.

În timpul cât a fost pe pământ, El nu a făcut o călătorie mai lungă de cincizeci de mile și nu a părăsit Palestina, dar cu toate acestea, Mesajul Său a străbătut un drum lung ajungând în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

În toată viața Sa, El nu a scris nici o carte, totuși Cartea scrisă de El a bătut orice carte din toate timpurile. El nu a urmat nici o școală, dar în onoarea Sa s-au ridicat mai multe școli decât în onoarea oricărui alt nume.

El nu a mers prea departe și a trăit o viață umilă printre oamenii din jur, așa că mulți au râs de El și L-au batjocorit, dar cu toate acestea a spus că *are putere să-Și dea viața și are putere s-o ia din nou.* (Ioan 10.18). Orice om ar fi putut să se laude cu aceasta, dar El a dovedit-o în dimineața de Paști, când a înviat din morți.

Când I s-au străpuns mâinile și picioarele și era în pragul morții, El Și-a dat Duhul strigând după îndurare. De ce? Pentru că arăta ca un om și Se purta ca un om, iar când a murit pe Calvar, a strigat după îndurare ca un om. Dar când a înviat în dimineața de Paști, El a dovedit că este mai mult decât un Om, a dovedit că era Dumnezeu, a dovedit că avea putere să-Și dea viața și s-o ia înapoi.

În dimineața aceea, în Ierusalim era un grup micuț de ucenici care aveau inimile frânte. Ei nu înțelegeau ce s-a întâmplat, de aceea unii dintre ei voiau să se întorcă la plasele lor de pescuit.

Am spus aceasta ca o mică introducere la ceea ce este moartea și cât de groaznică este ea, după care am arătat că prin patriarhii pe care i-am amintit, au fost date niște făgăduințe.

Cei câțiva apostoli ai Săi nu aveau prea mulți prieteni pe acest pământ și nici un om care Îl slujește pe Isus Hristos nu va avea mulți prieteni, ci va trebui să stea singur cu convingerile lui. Voi trebuie să rămâneți de multe ori singuri, dar El a făgăduit că va fi cu voi:

„...iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28.20).

Acum haideți să privim puțin la ucenici. El a fost luat dintre ei într-un fel în care nu se aștepta nimeni. Noi știm că toți Îl considerau un Făcător de minuni, dar El a spus odată că Fiul nu face nimic de la Sine, ci face doar ce Îi arată Tatăl. Apoi, a fost dat în mâinile lui Pilat, iar ucenicii au fost foarte surprinși să-L vadă pe Mesia lui Dumnezeu dezbrăcat de hainele Lui, bătut, zdrobit și scuipat, stând acolo fără să-Și deschidă gura ca să spună vreun cuvânt. Aceasta le-a frânt inima la toți. Cum era posibil ca Omul care Și-a întins mâna și vântul și valurile L-au ascultat; Cel care a putut opri procesiunea funerară punându-Și mâinile peste sicriu și zicând: *„Tinerelule, ridică-te îți zic!”*, iar tânărul a ieșit afară viu; Cel care a intrat într-o casă îndoliată unde singura fiică tocmai murise și a spus: *„Fetița nu a murit, ci doarme!”* după care a apucat-o de mână, a privit-o și a spus: *„Fetițo, ridică-te îți zic!”*, ceea ce a făcut ca preotul lair să devină un credincios, pentru că fiica lui moartă s-a ridicat în picioare și a trăit din nou, – să ajungă să moară așa?

El S-a dus la mormântul lui Lazăr plângând ca un om, dar cei prezenți L-au văzut cum Și-a ridicat privirea și a spus:

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26).

Ce nădejde avem noi, în dimineața aceasta când vizităm mormintele celor dragi? Ce nădejde avem în trupul acesta muritor, în timp ce Duhul Sfânt poartă mărturia că *„El este viu!”* și că cine crede în El, nu va muri niciodată ci va avea viață veșnică? Noi punem aceste trupuri în mormânt, dar în interior ele sunt vii și continuă să trăiască undeva.

Când a stat la mormântul lui Lazăr, El a spus. *„Eu sunt învierea și viața.”* Acolo zăcea un om care era mort de patru zile, dar El a spus: *„Dați piatra la o parte!”* și când au făcut aceasta, în jur s-a răspândit un miros greu, dar El a strigat: *„Lazăre, vino afară!”* și omul acela mort, a ieșit afară din mormânt și a trăit din nou.

Cum era posibil ca Omul acela care poseda o asemenea putere, să atârne pe cruce plin de scuipatul soldaților, batjocorit, cu barba smulsă, lovit peste cap și bătut de cei care-l ziceau apoi: „Prorocește cine Te-a lovit!”? Cum puteau să înțeleagă moartea Lui pe cruce, bătut în acele cuie care-l străpungeau mâinile și picioarele?

Dar vedeți? Pentru că Dumnezeu a cerut judecată, Hristos a luat-o asupra Sa și a murit în locul nostru. Cât erau de dezamăgiți ucenicii! Aceasta i-a făcut să hotărască să se întoarcă la plasele lor de pescuit. Petru a spus: „Eu mă întorc la pescuit!”, iar ceilalți i-au răspuns: „Mergem și noi!”, și s-au dus pentru că toți erau triști și dezamăgiți.

Trupul lui Isus a fost înfășurat în pânze și pus într-un mormânt, iar necredincioșii spuneau: „Iată sfârșitul acestui Fanatic!” O, cât de împotriva Lui era lumea! Ei ziceau: „Era un holly-roller, un nebun fanatic!”, dar El era Dumnezeu și a dovedit aceasta. Așa este.

O femeie de la știința creștină mi-a spus: „Frate Branham, El nu a fost divin, ci a fost doar un om!”

„El a fost mai mult decât un om”, i-am răspuns, „a fost Dumnezeu. Isus Hristos a fost Dumnezeu, sau a fost cel mai mare înșelător.”

„Faptul că a plâns la mormântul lui Lazăr, dovedește că a fost doar un om”, a continuat ea.

„Când a plâns la mormânt, a plâns ca un om, dar când l-a înviat pe Lazăr din morți a dovedit că era mai mult decât un om, a dovedit că era Dumnezeu.” Așa este. Când a flămânzit, El era ca un om, dar când a înmulțit pâinile a dovedit că era Dumnezeu. Vă puteți imagina ca un Om să stea într-o zi lângă un smochin și să caute o smochină ca să-și stâmpere foamea, iar câteva zile mai târziu, același Om să ia cinci pâini și doi pești și să sature cu ele cinci mii de oameni?

Îl puteți vedea stând pe Calvar, răstignit între cer și pământ și strigând: „Mi-e sete!”, după ce doar cu puțin timp în urmă transformase apa în vin? Chiar Creatorul apei cerea acum puțină apă. De ce aceasta? Pentru că S-a făcut păcat pentru noi, astfel ca prin sărăcia Lui să ne îmbogățească pe noi. El a murit ca un păcătos, pentru ca noi să murim ca fii și fiice de Dumnezeu. Ce diferență!

Când bătrânul Hayes era pe moarte, și-a chemat copiii lângă el. Fusese în comă două sau trei zile, iar acum zăcea acolo cu barba albă și lungă. El avea o vorbă: „Binecuvântat să fie sufletul meu!”, așa că atunci când au venit copiii lui, le-a zis: „Binecuvântat să fie sufletul meu! Credeți că tata Hayes a murit? Eu nu voi muri niciodată pentru că Isus trăiește; și pentru că El trăiește, voi trăi și eu.” I-a binecuvântat pe fiecare în parte, după care le-a zis: „Ridicați-mi mâinile!” Spunea aceasta pentru că nu mai avea putere s-o facă singur. Unul dintre copii i-a ridicat o mână, iar altul i-a ridicat-o pe cealaltă, după care bătrânul credincios a început să cânte:

„Fericită zi, fericită zi,

De când Isus mi-a spălat păcatele.

M-a învățat cum să mă rog

Și să trăiesc bucuros în fiecare zi.”

Cânt a terminat de cântat aceste versuri, a închis ochii și a plecat la Dumnezeu. Așa aș vrea să plec și eu, prieteni; aș vrea să mor în Isus Hristos.

Revenind la povestea noastră, când ucenicii Săi au văzut aceasta, au rămas foarte dezamăgiți, așa că s-au întors la vechea lor ocupație, la pescuit.

Aș vrea ca în dimineața aceasta să începem de la mormânt. Era dimineața devreme, și noi știm că ei l-au pus trupul într-un mormânt din cauză că urma ziua Sabatului și nu aveau voie să facă nimic. El a murit vineri după-amiază la ora trei și a înviat duminică dimineața.

Mulți oameni spun: „Cum se face că El a spus că va sta în mormânt timp de trei zile și trei nopți?” Isus nu a spus niciodată așa ceva, ci a zis: *„Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.”* (Ioan 2.19). Ceea ce L-a făcut să spună aceste cuvinte este ceea ce scrie David în Psalmul 16.10:

„Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”

El știa că putrezirea se instalează în trupul uman după șaptezeci și două de ore, adică după trei zile și trei nopți, de aceea Dumnezeu avea să-L învie înainte de împlinirea aceluia timp.

Acum haideți să privim această dramă. Sărmana Maria, mama Lui, a stat toată noaptea cu inima frântă. Prorocița Ana îi spusese că inima ei va fi străpunsă, iar acum se împlineau cuvintele acelea deoarece trupul lui Isus, al scumpului ei Fiu, atârname pe cruce, o, și ce rușine adusese El bisericii! Cu toate acestea, indiferent ce făcuse El, în inima ei era dragostea de mamă. Fusese pedepsit cu pedeapsa capitală, crucificarea, așa cum se condamnă criminalii de astăzi, prin spânzurătoare sau scaunul electric.

Vedeți cum pedepsește Dumnezeu păcatul? El a murit în rușine și dezonoare.

Maria Magdalena, din care fuseseră scoși șapte draci, cunoscuse puterea lui Isus și știa că El era deosebit de ceilalți oameni. Dar nu numai ea știa aceasta, ci fiecare om care fusese eliberat de sub puterea diavolului știe pe ce stă, deoarece nici un om nu poate veni în prezența Sa divină și să rămână același. Se întâmplă ceva;

ceva se schimbă.

Poate până atunci stai și filozofezi, îți imaginezi una sau alta, ai tot felul de păreri personale, dar noi nu credem o teologie, ci credem în puterea lui Isus Hristos. Astfel, când ajungi în prezența Sa, în viața ta se întâmplă ceva, te schimbi, nu mai ești la fel ca până atunci.

Maria Magdalena fusese eliberată de sub puterea a șapte draci. Ea fusese plină de mândrie și de îngâmfare deoarece se gândea că le întrece pe toate celelalte femei în frumusețe, dar când i-a vorbit Isus și i-a spus: „Fii curățită!”, a fost eliberată de toate lucrurile acelea și a devenit o făptură nouă. Atunci nu s-a mai văzut atât de frumoasă, ci s-a înfășurat în mantaua blândeții și a bunătății și Și-a urmat Stăpânul, deoarece L-a iubit.

Astfel, pot vedea cum în dimineața aceea, devreme, Maria, mama Lui și Maria Magdalena urcau pe deal în sus, la mormânt, ca să-l ducă mirodenii.

În același timp, avea loc încă o scenă pe care aș vrea s-o privim. Pot vedea o mulțime de soldați care jucaseră toată noaptea cărți sau poate zaruri, iar unul dintre ei a zis: „Vă mai amintiți ce a spus Înșelătorul acela? Zicea că va învia în trei zile, așa că haideți să mergem sus la mormânt ca s-o vedem și pe aceasta.” Mormântul fusese pecetluit cu pecetea romană și era vai de cel care ar fi cutezat s-o rupă. Mai mult, peste intrarea în grotă, fusese prăvălită o piatră mare și era nevoie de o legiune întreagă, ca s-o miște de acolo. Ei ziceau: „El este înăuntru și nu va mai ieși niciodată de acolo!”, iar aceasta îi făcea să se simtă bine, să râdă și să se distreze.

Se crăpa de ziua, iar cele două femei urcau dealul. O, pot să le văd cum veneau! Pot s-o aud pe Maria spunându-i Mariei Magdalena: „Ce zici, cine ne va da la o parte piatra de pe mormânt?” Și Maria Magdalena i-a răspuns: „Va purta Dumnezeu de grijă!”

Acesta este lucrul cel mai important. Oamenii spun: „Cum voi putea face aceasta sau cealaltă?” Dumnezeu Se va îngriji de toate! Va purta El de grijă, tu doar du-te înainte! Vedeți? Dumnezeu va purta de grijă.

Încet, încet, stelele au început să se stingă, iar pe bolta cerească a mai rămas doar o stea mare și strălucitoare.

Pot să văd cum soldații râdeau și ziceau: „Se luminează de ziuă și nu s-a întâmplat nimic! Vedeți că a fost un înșelător? A fost la fel ca ceilalți înșelători care s-au ridicat de-a lungul timpului, invocând pretenții pe care nu le-au putut realiza.”

Deodată, păsărelele au încetat să mai cânte și s-a făcut o mare liniște.

Un poet spunea odată:

„Glasul Lui este atât de dulce,

Încât și păsărelele se opresc din cântat.”

Era pe cale să se întâmple ceva, iar eu pot vedea cum steaua aceea mare a dimineții, care atârna în același loc încă de la începuturi, a început să se miște. A făcut un cerc, iar cele două femei au privit mirate spre ea. Oare ce era? Un Înger puternic care privea spre locul unde se afla mormântul în care era pus El, pentru că era momentul hotărât ca să se îplinească Scripturile.

Frate și soră, să nu vă îngrijorați, pentru că atunci când vine momentul împlinirii unui Cuvânt al lui Dumnezeu, El va fi acolo.

Pot vedea cum steaua aceea își urma drumul în timp ce romanii stăteau cu săbiile scoase din teacă și ziceau: „Acum vom vedea ce se va întâmpla!”

Deodată, mingea aceea mare de Foc a venit zburând din cer și s-a oprit lângă mormânt! Era puternicul Înger al lui Dumnezeu. Când L-au văzut, soldații s-au prăbușit la pământ leșinați, iar El a rupt pecetea romană și a dat piatra la o parte cu o simplă atingere a mâinii. Ce însemna pecetea romană pentru El? Nimic mai mult decât înseamnă sigiliul Statelor Unite, sigiliul unei biserici sau orice alt sigiliu.

Dumnezeu trebuia să trăiască; El trebuia să iasă afară pentru că nu era posibil să rămână printre cei morți. Când Îngerul a rostogolit piatra de la intrarea în mormânt, soldații și-au luat scuturile și ce mai aveau și au fugit cât au putut de tare de acolo. A urmat un mare cutremur și Isus Hristos a înviat din morți.

Când Maria și Maria Magdalena s-au dus la mormânt, L-au văzut pe Înger stând acolo, iar El le-a zis: „

„Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.” (Marcu 16.7).

O, când mă gândesc la aceasta! El a spus:

„...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5.24).

Ucenicii Lui au dus această veste pretutindeni în lume și au spus că orice om care se va lepăda de sine și Îl va urma pe El purtându-și crucea în fiecare zi, Îl va vedea la înviere. Ce importanță mai are faptul că punem flori pe mormânt și spunem: „Cenușă din cenușă și țărână din țărână!”, când trupul acesta se va ridica de acolo tot atât de sigur pe cât este de sigur că sus în cer este un Dumnezeu viu?

„Iată că v-am spus!”

Haideți să mergem mai departe. Iată că pe un alt drum mergeau doi ucenici. Ceilalți s-au întors la mrejele lor, iar Isus stătea pe mal, Se uita la ei și le-a zis:

„Copii, aveți ceva de mâncare?” Apoi a adăugat: *„Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi pește.”* (Ioan 21.5-6). Ei pescuiseră toată noaptea, dar nu prinseseră nimic. Așa se întâmplă întotdeauna când pescuiți pe partea greșită a corăbiei. Deci, Isus le-a zis: *„Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei...”*, iar când au făcut aceasta, abia au putut s-o tragă afară din apă din cauza mulțimii peștilor.

Atunci Petru a privit în jur și a zis: *„Un singur Om putea să facă aceasta!, iar când s-a uitat spre mal, L-a văzut pe Isus și a strigat: „Este Domnul!”* Nu a mai avut răbdare ca barca să ajungă la mal, ci s-a aruncat în apă și a înotat spre El. Trebuia să ajungă cât mai repede lângă Domnul Lui, iar când a ajuns la mal, a văzut că le pregătise pește fript și pâine. O, aș vrea ca fiecare credincios de astăzi să fie așa! Petru plânse cu amar și dorise tot timpul să fie cu Isus, iar acum dorea să ajungă cât mai repede lângă El ca să-l cadă la picioare.

Mai erau doi ucenici care se aflau în drum spre Emaus. Ei erau triști și vorbeau despre evenimentele care tocmai se petrecuseră când, dintre tufișuri li s-a alăturat Cineva, un Om simplu, fără guler răsucit în jurul gâtului, îmbrăcat ca ceilalți oameni din popor. Își purta părul și barba la fel ca restul bărbaților; nu avea nimic deosebit, dar viața lui a dovedit clar Cine era.

Aceasta dorește Dumnezeu și de la noi: vrea ca viața noastră să fie mărturia a ceea ce suntem cu adevărat. Așa este.

Când a ajuns lângă cei doi, Isus le-a zis: *„De ce sunteți atât de triști și ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?”* (Luca 24.17). O, îmi place

aceasta!

„Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în ei zilele acestea? Toată țara este tulburată pentru evenimentele care au avut loc aici, deoarece toți am crezut că Isus din Nazaret, Prorocul, va fi Împăratul lui Israel, dar iată că tocmai a murit și a fost îngropat. Azi este a treia zi de când a fost omorât, iar niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire spunând că au fost la mormânt, iar acolo au văzut o vedenie cu un înger care le-a spus că El este viu. Desigur, noi nu am putut crede povestea aceasta și am hotărât să ne întoarcem acasă.”

Atunci El le-a zis: *„O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!*

Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” (Luca 24.25-26).

Ce tablou minunat! Hristos alături de cei doi ucenici triști și cu inima frântă! Prieteni, El merge alături de cei ce sunt triști și cu inima frântă, iar cei doi ucenici se aflau în cel mai întunecos ceas al vieții lor, din pricină cu nu mai aveau nici o nădejde. Ei fuseseră dați afară din sinagogă pentru că crezuseră în El, iar acum iată că Cel în care se încrezuseră era mort. În acele clipe de derută, niște femei veniseră și le spusese o poveste despre o vedenie cu îngeri care le vorbiseră și le spusese:

„...duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea.” (Matei 28.7). Dar ei nu le-au putut crede pentru că erau triști, cu inimile frânte de durere și plângeau.

Iată însă că scumpul nostru Isus Se arată întotdeauna celor ce sunt cu inimile zdrobite.

Era dimineața zilei de Paști, iar Isus, Dătătorul întregii Vieți, era viu și pășea printre florile ce înfloreau, în ciripitul păsărelelor, fiindcă era primăvară, era timpul învierii întregii vieți.

El a înviat în dimineața aceea ce primăvară, pășea alături de cei doi ucenici și le spunea: „Ar trebui să credeți tot ce spun Scripturile despre Hristos, fiindcă El trebuia să sufere, să moară și să învie a treia zi dintre cei morți...”

Acest Om vorbea total diferit de felul în care o făceau ceilalți, avea Ceva deosebit și a început să le explice Scripturile. Părea un Învățător al Scripturii și le-a dovedit că scria cum avea să sufere Hristosul și cum urma să învie a treia zi. O, cum ardeau inimile în ei în timp ce-L ascultau! Cu ei se întâmpla ceva. Erau la o milă și jumătate depărtare de Ierusalim și nu știau că pășeau alături de Hristosul cel înviat.

De câte ori stătuse El alături de ei? De câte ori a stat și alături de voi? De câte ori a fost lângă voi în ceasurile grele de încercare și de necaz și nu L-ați recunoscut? De câte ori a fost la volan când ați fost în pericol să fiți omorâți în accident, și nu L-ați recunoscut? Cum a fost El cu voi atunci când sacul era gol și ulciorul uscat, și nu aveați nimic pentru copilași, iar cineva a venit și v-a adus alimente la ușă? Acela era Hristos, pentru că El este viu și astăzi. El nu este mort, ci trăiește.

Nu demult, după ce m-am întors din Africa, a trebuit să fiu examinat de un doctor, ca să vadă dacă nu cumva am venit cu vreo boală de acolo. Astfel, m-am dus la un mare ateu din Louisville. El mi-a zis: „Reverend Branham, tu chiar crezi prostiile acelea?”

„Da, domnule”, am răspuns eu.

„Vrei să spui că tu crezi că Omul acela a înviat din morți?”

„Da, domnule, așa cred.”

„Dar cum poți dovedi că El a înviat?”

„Pot dovedi că El este Hristosul cel înviat.”

„Cum?”

„El trăiește în inima mea. Acolo înăuntru, El m-a schimbat dintr-un păcătos într-un credincios; a schimbat atitudinea mea; a schimbat tot felul meu de a fi și m-a făcut o faptură nouă, de aceea știu că a înviat din morți și că trăiește.”

„Ei bine, eu cred că El a murit”, a răspuns doctorul.

„Și eu cred aceasta, dar cred și mai mult decât atât: cred că a murit și a înviat din morți.”

Prieteni, acum El trăiește în inimile noastre, de aceea suntem atât de bucuroși și putem cânta; de aceea putem să-L vedem.

Nu demult, Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut o mare minune în viața mea, și știu că a făcut minuni și cu voi, pentru că El umblă în fiecare zi cu credincioșii Săi.

„...Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28.20).

Indiferent ce se întâmplă, Hristos trăiește și domnește în inima omului.

Dacă observați, noi ne trezim adesea morocănoși, apoi mergem afară și suntem pe jumătate adormiți. Nu-i de mirare că avem tensiune mare și diabet! Uitați-vă însă la micuța păsărică: primul lucru pe care-l face dimineața când se trezește, este să-și ridice capul spre cer și să cânte cât poate de tare. Voi nu veți vedea niciodată o pasăre umblând în cârje sau având tensiune mare.

Se povestește că odată, un măcăleandru, o mică pasăre migratoare, a spus: „Mă întreb ce se întâmplă cu făpturile acestea numite oameni? De ce sunt atât de triști? Oare sunt triști pentru că nu au Tată, așa cum avem noi, care să aibă grijă de ei?”

Pe vremuri când eram păstor la Biserica baptistă din Milltown, în timp ce veneam acasă cu un vechi prieten care urma să doarmă la noi, am auzit o privighetoare. Privighetoarea cântă toată noaptea, cât poate de tare și de frumos. Eu înțeleg foarte bine de ce cântă păsările ziua. Îmi imaginez cum le încălzește lumina soarelui și le face să cânte, dar ce o face pe privighetoare să cânte noaptea? Am căutat o carte și am citit despre privighetoare, iar de acolo am aflat că ceea ce o face să cânte este faptul că privește spre cer. De fiecare dată când vede vreun nor care se dă la o parte și dezvelește o stea, o micuță rază de lumină, ea începe să strige și să cânte cât poate de tare. De ce? Deoarece știe că undeva strălucește soarele. Ea îi vorbește pământului și îi spune că undeva strălucește soarele.

Frate și soră, dacă în adâncul inimii mele, printre norii întunecați ai încercărilor, a problemelor și a suferințelor, pot simți Duhul Sfânt presând din când în când și dându-mi o binecuvântare, știu că undeva trăiește și domnește Dumnezeu cel Atotputernic. Așa este.

Dacă aș putea să întreb Steaua dimineții: „Ce te face să strălucești acolo sus?”, ea mi-ar răspunde: „Nu eu strălucesc, frate Branham, ci soarele este cel ce strălucește peste mine și îmi dă din strălucirea lui.” La fel este cu fiecare om care crede în Dumnezeu și este ascuns în Isus Hristos. Nu voi străluciți, ci Duhul Sfânt strălucește peste voi și vă dă bucuria și nădejdea învierii.

V-am mai spus că-mi place să beau apă dintr-un izvor pe care-l știu din tinerețe, și care clipește și tresaltă vesel în apropiere de Milltown. Când eram paznic de vânătoare mergeam mereu, stăteam lângă el și mă întrebam ce-l face să fie atât de voios, iar într-o zi m-am așezat din nou lângă el și am început să-i vorbesc. Vă puteți imagina un om care vorbește cu un izvor? Eu am făcut-o și l-am întrebat: „De ce ești atât de vesel și de săltăreț? Pentru că vin animalele și beau apă din tine?”

Dacă ar fi putut să-mi vorbească, izvorul mi-ar fi răspuns: „Nu, Billy, nu tresalt pentru că tu sau altcineva veniți și beți apă din mine, ci o fac pentru că în spatele meu este Ceva care mă împinge și mă face să mă comport așa.”

Așa se întâmplă și cu fiecare bărbat și femeie care au fost născuți din Duhul lui Dumnezeu. Nu sunteți voi; nu este o emoție omenească, ci este puterea lui Dumnezeu, din viața voastră, care vă mișcă în Viața veșnică. Din pricina aceasta nu ați putea sta în loc nici dacă ați vrea, pentru că în voi este Ceva.

Când a venit Isus și a intrat în Ierusalim, oamenii au tăiat frunze de palmieri și au început să strige și să se comporte în tot felul. Aceasta a făcut ca fariseii aceia cu gâturile înțepenite să spună: „Spune-le să tacă și să stea liniștiți! Nu Te înfioară felul în care se comportă și strigătele lor?” Dar Isus le-a răspuns: „*Vă spun că dacă ei vor tăcea, vor striga pietrele.*” (Luca 19.40). Trebuie să fie Ceva!

Când viața se ridică din moarte, acolo este o înviere. Când Viața care este în Isus Hristos vine la mormântul unde sunt adormiți cei dragi, acolo va fi o înviere, pentru că Viața și moartea nu pot locui împreună, așa cum nici Lumina și întunericul nu pot sta împreună, ci de îndată ce se face ziuă, întunericul este împins afară. Lumina trebuie să strălucească. Indiferent ce se întâmplă, când Pământul ajunge în fața Soarelui, trebuie să vină lumina zilei. Trebuie să fie așa.

Și pe cât este de sigur că va fi o venire a Fiului lui Dumnezeu, tot atât este de sigur că va avea loc o înviere în care se vor ridica toți cei care au adormit în Hristos Isus,

pentru a fi luați în slava Sa. Așa trebuie să fie, nu există altă cale. Voi trebuie să-L aveți pe El, dar cum Îl puteți avea dacă nu este aici?

Odată, am fost să văd fierăria lui Gary, iar supraveghetorul ne-a dus sus și ne-a arătat locul acela. I-am urmărit pe muncitori pentru că mai erau vreo cinci minute până la terminarea lucrului. Am văzut cum fiecare om și-a luat șorțul și l-a pus pe mașina la care lucra, apoi fiecare a măturat șpanul adunat lângă mașina sa și pe interval.

Cel care mă însoțea mi-a zis: „Am să-ți arăt ceva, frate Branham.”

„Bine”, am spus eu și l-am urmat într-un loc micuț. După ce a sunat sirena care anunța încheierea lucrului, toți muncitorii au plecat și am rămas numai noi doi. Atunci, el a apăsat un buton și de undeva din spate s-a auzit un zgomot care se apropia. Am privit într-acolo și m-am întrebat ce putea fi. Atunci omul acela mi-a zis: „Acum stai deoparte.” M-am tras deoparte și am privit. Acolo era o șină mare pe care venea un magnet și am observat că în timp ce trecea pe interval atrăgea toate bucățile de metal, iar acestea se prindeau de el. Totuși, am văzut că unele bucăți nu s-au lipit de magnetul care se îndrepta spre un cazan mare în care a fost aruncat tot metalul acela, pentru a fi topit.

Atunci l-am întrebat pe însoțitorul meu: „De ce nu a ridicat toate resturile? Am văzut că unele bucăți de șpan au rămas jos.”

„Așa este, pentru că noi lucrăm și cu aluminiu, iar acesta nu este atras de magnet.” Când l-am auzit ce spune, am zis: „Lăudat să fie Domnul!”

„Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat el.

„Nimic, m-am gândit doar la ceva.”

Apoi l-am întrebat: „Dar bucățile acelea de fier de ce nu au fost ridicate?”

„Dacă ai observat, acelea sunt prinse jos și nu pot fi luate.”

„Aleluia! Lăudat să fie Domnul!”

„Ce s-a întâmplat, frate Branham?”

„M-am gândit la ceva”, am răspuns eu.

„Și eu cred la fel”, a zis el.

Frate, undeva sus în veșnicie, există un Magnet, iar Fiul lui Dumnezeu va veni într-una din aceste zile și va trece peste pământ cu El. Atunci, orice suflet care este atras de El, se va ridica pentru a-L întâlni în văzduh; va avea parte de înviere și va trăi veșnic cu El. Când va veni El din nou, aceste trupuri în care trăim acum și care îmbătrânesc, vor fi aruncate în acel cazan de țărână, vor fi modelate și făcute asemenea trupului Său de slavă.”

Apoi am adăugat: „Și încă ceva: Există mulți oameni care nu sunt magnetizați. Ei sunt prinși din diferite motive și spun: „Eu nu aș putea face aceasta pentru că prețul este mult prea mare.”

Frate, dacă inima ta nu este schimbată și sufletul tău nu este magnetizat de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, când va veni Isus, vei rămâne pe acest pământ. Să nu uitați că într-una din aceste dimineți va fi o înviere și numai cei morți în Hristos Isus, vor pleca cu El.

Pretutindeni în țară sunt oameni care mă critică cu privire la vindecarea divină, dar vă întreb: cum aș putea să nu cred în vindecarea divină, când ea este chiar natura Duhului Sfânt? Orice om născut din Duhul lui Dumnezeu trebuie să creadă în supranatural, pentru că el este o parte din Dumnezeu, este o mlădiță din Dumnezeu.

Voi spuneți: „Tu semeni cu tatăl tău. Ai nasul și gura la fel ca ale lui.” De ce seamănă cu el? Pentru că este tatăl meu și am dreptul să fiu ca el. Aleluia! Tot așa, dacă Dumnezeu este Tatăl meu, am dreptul să cred în supranatural, pentru că sunt născut dintr-un Duh supranatural care face din mine o făptură supranaturală.

La exterior sunt un trup din țărână, și la fel voi, dar în interior suntem ființe supranaturale, născuți din Duhul lui Dumnezeu și însetăm și flămâzim după casa cerească ce ne așteaptă. Așa este. Amin.

Revenind la tema noastră, iată-i pe ucenicii Săi acolo. Bucuria începea să-i cuprindă din nou, pentru că El înviase din morți. Toți s-au înviorat pentru că se întâmplase ceva: înviase Domnul lor. La fel se întâmplă cu fiecare bărbat și femeie care sunt născuți din Duhul lui Dumnezeu și văd adevărata înviere. Nici un om nu știe că Isus a înviat din morți, până când nu moare el însuși în Hristos Isus și este născut din nou prin Duhul Sfânt.

Fiecare om are doar o credință teologică, o credință formală și privește numai la ceea ce este pe hârtie, până nu primește prin Duhul Sfânt mărturia învierii lui Isus Hristos. Abia atunci va trece de la lucrurile moarte ale acestei vieți, la o nădejde nouă în Hristos Isus. Și vă spun: orice femeie și orice bărbat care nu posedă în dimineața aceasta acest lucru, este încă pierdut. Așa este.

Frate și soră, puneți-vă în ordine cu Dumnezeu! Curățați-vă inimile pentru ca clopotele de bucurie ale cerului să sune în ele și atunci va avea loc o înviere adevărată, pentru că Hristos Isus va domni acolo.

Acum mă gândesc la un lucru minunat. Biblia spune că ei au mers pe drum și au discutat împreună, iar când au ajuns acasă, nu au vrut să-L lase să plece mai departe. Așa se întâmplă întotdeauna: când ajungi să-L cunoști cu adevărat, nu vrei să-L mai părăsești. Astfel, cei doi l-au spus: „Rămâi cu noi!” Îmi plac cuvintele acestea: „Rămâi cu noi!”

Orice om care intră în legătură cu Isus Hristos, va spune la fel: „Rămâi cu noi!” Lumea este moartă, dar Hristos este viu și trăiește cu noi. *„Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.”* (Luca 24.29), și l-au invitat înăuntru.

Orice om care intră în Hristos, va trebui să-L invite în micuța casă în care trăiește, deoarece El vine numai dacă este chemat. Nu intră niciodată cu forța.

Poate zici: „Nu vreau să am nici o legătură cu fanatismul acela!” Este în ordine. Nu-ți face griji, pentru că dacă nu vrei, El nu va veni la tine. Dar când Îl dorești și ești gata să renunți la toate lucrurile lumii, va veni negreșit.

Aseară am vorbit în fața misionarilor și printre altele le-am spus: „Voi mergeți la școală și învățați teologia, după care plecați în Africa și faceți din sărmanii băștinași copii ai iadului.”

Ce le-a spus Isus, ucenicilor Săi, când i-a însărcinat?

„Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24.49). Vedeți? El nu i-a trimis la seminarii, nici la niște școli unde să învețe etica, ci le-a spus clar:

„...rămâneți în cetate, în Ierusalim, până veți fi îmbrăcați cu putere de sus... căci, veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Luca

24.49; Fapte 1.8).

Nici un bărbat nu este pregătit pentru amvon, ca misionar sau pentru orice altă slujbă, până când n-a stat în Ierusalim și n-a fost umplut cu botezul Duhului Sfânt.

Conform Bibliei, Filip a fost primul misionar. El s-a dus în Samaria, iar când a ajuns acolo, a predicat Evanghelia, a vindecat bolnavii și a deschis ochii orbilor și urechile surzilor, aducând o mare bucurie în cetate. Oriunde va merge un misionar al lui Dumnezeu sau un predicator, va fi la fel: clopotele bucuriei sună pretutindeni, clopotele învierii lui Hristos.

Voi nu puteți ține viața și moartea împreună, pentru că se vor separa. Amin. Când vine Hristos în inima omului, îl separă de lucrurile moarte ale lumii, îi pune în inimă o nădejde vie și-L face o făptură nouă în Hristos Isus.

Și vă mai spun ceva, fraților: dacă lumea are astăzi nevoie de ceva, atunci are nevoie de adevărata înviere a lui Hristos.

Cei doi l-au spus: *„Rămâi cu noi, căci este spre seară.* Noi am auzit femeile spunând acele lucruri, dar nu știm dacă este adevărat.” Biblia spune că El s-a făcut că merge mai departe. Isus face de multe ori aceasta, ca să vadă ce faceți voi. Așa este.

Ei l-au rugat să intre, iar El i-a întrebat: *„Aveți ceva de mâncare?”* Vedeți? Ei l-au zis: *„Rămâi cu noi, pentru că ne place de Tine și am vrea să ne fii Păstor. Tu ai ceva deosebit de ceilalți oameni, explici Scripturile cu totul altfel decât ceilalți. Rămâi cu noi, pentru că am vrea să-i cunoști și pe prietenii noștri: pe Petru, pe Iacov și pe Ioan. Am dori să rămâi printre noi, pentru că știi atât de multe lucruri despre El.”* Oh, și în fața lor stătea El însuși! El a stat de multe ori și lângă voi, dar nu l-ați recunoscut. Apoi a luat pâinea. Ochii lor au rămas orbiți, până când a frânt pâinea după ce a binecuvântat-o. Atunci l-au recunoscut pentru că ochii lor s-au

deschis.

Dacă a existat vreodată un timp în care biserica lui Hristos a avut nevoie să-i fie deschiși ochii, atunci acel timp este astăzi; acum ea are nevoie de mai multă frângere a pâinii.

O, prieteni, v-a deschis Domnul vreodată ochii în felul acesta? V-a binecuvântat El în felul acesta? V-a rupt El de lucrurile lumii? De aceasta are nevoie biserica de astăzi: de o nouă deschidere. Ochii lor s-au deschis și L-au recunoscut după felul în care a frânt pâinea.

Nu demult, aici într-un colț, a stat o femeie care avea TBC. Se numea doamna Reese și avea trei sau patru copii. M-am dus să mă rog pentru ea fiindcă medicii de la sanatoriu o trimiseseră acasă să moară. În vecini de mine locuia un necredincios care lucra la guvern. Se numea domnul Andrews. Eu mi-am luat bicicleta și m-am dus să mă rog pentru femeie, după care m-am întors acasă.

În timp ce stăteam pe verandă, Duhul mi-a arătat o vedenie în care mi se spunea că femeia va trăi, așa că m-am dus la ea și i-am spus: „Așa vorbește Domnul: tu vei trăi!”

Fericită, femeia a zis: „O, Îi mulțumesc lui Dumnezeu!”

„Vrei să te ridici și să fii botezată în Numele Domnului, spre iertarea păcatelor tale?” „Am să fac tot ce-mi va cere Domnul. Tu condu-mă și arată-mi tot ce trebuie să fac și voi face.”

La două zile după aceste lucruri, m-am întâlnit pe stradă cu domnul Andrews, iar el mi-a zis: „Stai puțin, predicatorule!” Cred că aștepta de multă vreme o ocazie ca să-mi vorbească. „Unde mergi?” m-a întrebat el.

„La magazin.”

„Nu ți-e rușine de tine însuși?”

„Poftim?”

„Cum ai putut să-i spui acelei sărmăne mame muribunde că va trăi?”

„Păi, va trăi”, i-am răspuns eu.

„De unde știi tu că va trăi?”

„Pentru că așa mi-a spus Isus.”

„Cum adică?”

„El mi-a arătat o vedenie cu privire la ea.”

„Mie mi-ar fi rușine!” a spus el. „Cum poți merge să-i amăgești pe oameni în felul acesta? Ar trebui să-ți fie rușine. Îmi pare rău că sunt silit să-ți vorbesc în felul acesta, prima dată când ne întâlnim!”

„Este în ordine. Tu ai părerile tale și desigur, eu le am pe ale mele”, am spus eu, după care am urcat pe bicicletă și am plecat mai departe.

Două zile mai târziu, soția lui care era creștină, s-a îmbolnăvit. Când am auzit, m-

am dus să mă rog pentru ea, așa că i-am zis soțului ei: „Domnule Andrews, aş putea face ceva pentru tine?”

„Uite ce este”, mi-a răspuns el, „noi avem un doctor foarte bun, deci nu am nevoie de nici un fel de ajutor din partea ta!” Apoi mi-a spus numele doctorului care se ocupă de ea, și care este un bun prieten al meu, așa că i-am zis: „Da, este un doctor foarte bun.”

„Soția mea are apendicită și trebuie scoasă afară. Aceasta-i tot și nu avem nevoie de nici o rugăciune aici.”

„Domnule Andrews, eu nu m-am referit la rugăciune, ci te-am întrebat dacă nu aş putea face altceva: să tai niște lemne, să aduc apă, cărbune sau ceva de felul acesta.” El a fost foarte respingător și nici nu a vrut să audă de rugăciune, așa că i-am zis: „Bine, este în ordine”, și am plecat.

Între timp, soția lui a fost dusă la spital, iar în timp ce mergeam pe drum, Ceva îmi spunea: „Întoarce-te și du-te înapoi!” Vedeți, acesta este Hristos cel înviat. Ceva îmi spunea: „Du-te înapoi!”

M-am întors acasă și am dat un telefon la Compania de Servicii Publice, unde lucram ca patrulă, și le-am spus că în ziua aceea nu voi merge la lucru. Ploua mărunț, dar nu atât de tare încât să nu pot patrula, însă știam că trebuie să merg acolo unde îmi poruncea Domnul.

M-am așezat și am pus arma deoparte, iar soția m-a întrebat de ce a trebuit să mă întorc. „Nu știu, pentru că El nu mi-a spus care este motivul, dar ascultarea de Cuvântul Său face mai mult decât jertfele și arderile de tot.”

În timp ce stăteam acolo și-mi ștergeam arma, l-am văzut pe vecinul meu venind

pe lângă casă, cu pălăria dată într-o parte. El i-a zis soției mele: „Doamnă Branham...” „Da?”

„Predicatorul este aici?”

„Da, domnule Andrews, intră, te rog.”

„Bună, predicatorule.”

„Bună dimineața, domnule Andrews, ia loc.”

„Ai auzit de doamna Andrews?”, m-a întrebat el.

„Nu.”

„Ei bine, predicatorule, va muri.”

Oh, aceasta este o veste foarte rea, dar știu că aveți un doctor foarte bun.”

„Așa este, dar soția mea nu avea apendicită.”

„Nu?”

„Nu”, a răspuns el. „Am adus un specialist din Louisville, iar acesta ne-a spus că are un cheag de sânge care se află la o distanță de câteva ore de inima ei. A spus că va muri...”

„Oh, este foarte trist!” am spus eu, după care am adăugat în timp ce continuam să-mi șterg arma: „Nu-mi place să aud așa ceva.”

„Ei bine, este foarte grav,” a spus el.

„Înțeleg, domnule”, i-am răspuns liniștit, ca să-l las să mai transpire puțin.

„Ce crezi, ai putea s-o ajuți?”

„Eu? Bine, dar nu sunt doctor.”

„Păi... Oh, m-am gândit că poate ai putea s-o ajuți puțin.”

„Ce vrei să spui?”

„Vezi tu, așa ca pe femeile din Biblie...”

„Înțeleg, dar Acela a fost Domnul Isus și parcă ai spus că nu crezi în El.” Atunci bărbatul a început să-mi povestească despre o mătușă de-a lui, care a promis că va plăti cinci dolari pentru un predicator misionar. Ziua hotărâtă se apropia, dar ea nu avea toți banii. El a spus că mătușa lui l-a trimis la magazin să-i cumpere o bucată de săpun, iar când s-a întors, a găsit-o plângând, dar când l-a văzut, s-a ridicat, și-a șters lacrimile, a luat bucata de săpun și s-a aplecat peste scândura de spălat. Desigur, femeile de astăzi, apasă doar butonul și mașina spală singură, dar ea a pus bucata de săpun pe scândură și a început să frece la haine. În timp ce freca, a auzit ceva, iar când s-a uitat la săpun, a văzut că în el era o monedă de cinci dolari. Domnul Andrews m-a întrebat cum au ajuns banii acolo, iar eu i-am răspuns: „Isus cel înviat a făcut aceasta. Ea a făcut o promisiune din inima ei bună crezând că o va putea împlini, iar Dumnezeu a găsit o cale ca s-o ajute să se țină

de cuvânt.”

Voi îl puteţi recunoaşte întotdeauna prin felul cum procedează. Da, voi îl puteţi recunoaşte prin ceea ce face şi prin felul cum face lucrurile.

Bărbatul acela a continuat: „Frate Branham, crezi că El poate s-o ajute şi pe soţia mea?”

„Sigur că da. Eu ştiu că El poate face aceasta.”

„Vrei să te rogi pentru ea?”

„Nu. Roagă-te tu pentru ea, fiindcă tu trebuie să faci aceasta”, am răspuns eu.

„Bine, dar eu nici nu ştiu cum trebuie să mă rog.”

„Nu ar folosi la nimic să reciti o poezie învăţată. Pune-te jos şi vorbeşte pur şi simplu cu El.”

„Dar cum s-o fac?”

„Dă scaunul mai în spate, îngenunchează lângă masă şi roagă-te.” A îngenuncheat şi a început să se roage zicând:

„Domnule, eu nu ştiu cum să vorbesc cu Tine, dar aş vrea s-o ajuţi pe soţia mea.”
Apoi s-a ridicat şi a spus:

„Predicatorule, vino să mergem chiar acum la spital ca să vorbim cu El.”

„În ordine”, am răspuns eu. S-a pregătit și soția mea și ne-am dus toți trei acolo. Doamna Andrews era atât de grav că deja nu mai vedea. Când a văzut-o așa, soția mea a început să plângă. Am îngenuncheat și m-am rugat zicând:

„Dumnezeule scump, Te rog s-o ajuți pe femeia aceasta. Tu ai văzut că nu mai are nici o șansă și nici o nădejde, deoarece doctorii au făcut tot ce au știut, dar ea este pe moarte. Ce am putea face noi, Dumnezeule? Doar să Te chemăm pe Tine, fiindcă știm că ai înviat din morți și ești viu printre noi. Tu ești tot atât de tangibil, cum este lumina pe mâinile mele, pentru că ești aici și ai toată puterea de aceea ești singurul care poți s-o ajuți. Doamne, dacă am primit trecere înaintea Ta, venim cu smerenie să-Ți cerem îndurare pentru această femeie. Amin.”

În timp ce mă rugam, lucrurile au început să se miște și am văzut-o venind spre mine cu o plăcintă cu mere, iar eu stăteam în fața verandei și am început s-o mănânc. După ce am primit vedenia, m-am ridicat. Cine a făcut aceasta? Hristos cel înviat. El este printre oameni.

El i-a spus femeii de la fântână, care erau păcatele ei; i-a spus lui Natanael ce făcea când a mers Filip după el; a știut unde era peștele cu moneda în gură, iar când a fost întrebat, a spus: „Tatăl Îmi arată toate lucrurile, iar Eu le fac întocmai. Și lucrurile pe care le fac Eu, le veți face și voi.” Ce este aceasta? Învierea. El nu este mort, ci a înviat, iar acum este aici, la fel de real cum este lumina aceasta.

Cu câțiva ani în urmă, oamenii nu știau ce este electricitatea, dar în inima lor era setea de a o cunoaște, iar un om numit Thomas Edison a crezut că poate face lumină. A încercat mii de căi, iar până la urmă a reușit să dea omenerii electricitatea.

Omul a crezut în televiziune și toate celelalte lucruri, pentru că Dumnezeu le-a pus

pe toate aici, iar în dimineața aceasta, printre noi Se află puterea Hristosului înviat. Da, El este aici ca să salveze fiecare păcătos, să-l umple cu Duhul Sfânt și să vindece orice boală care este în lume. Condiția este să cunoașteți Firul care duce la El. Știți care este Firul corect? Dragostea și credința.

Voi știți că Franklin a „prins” fulgerul. El nu știa ce are, dar a spus: „Îl am, îl am!” Poate că uneori Duhul Sfânt vă vorbește și nu știți exact ce este, dar știți că este acolo. Așa face El, iar voi Îl puteți recunoaște pe Dumnezeu după felul în care face lucrurile.

Cam la două ore după ce am ajuns acasă, vecinul meu a fost sunat de la spital și i s-a spus că soția lui este pe moarte. Spuneau că scoate un horcăit specific celor ce mor. Bărbatul a fost foarte dezamăgit și a spus: „Doctorul a spus că va muri și așa este...”

„Dar Domnul Isus a spus că va trăi”, i-am răspuns eu.

„Păi, dacă moare cum mai trăiește?”

„Dar ea trăiește deja.”

Aleluia! Să nu vă speriați de „Aleluia!”, pentru că înseamnă „Lăudat să fie Dumnezeu nostru!” Lăudat să fie Domnul nostru pentru fiecare umbră a morții luată de peste noi. El trăiește!

Vecinul m-a întrebat: „Și cum va fi?” Nu știu. Eu trebuie doar să cred ceea ce a spus Dumnezeu că va face.” Totuși, omul era foarte trist în continuare, iar după un timp s-a dus la spital. Când s-a întors, a venit la mine și mi-a zis: „Știi ce s-a întâmplat, predicatorule?”

„Ce, domnule Andrews?”

„Soția mea s-a ridicat. Toată apa s-a dus din ea și a spus că îi este foame. I-au adus supă, dar ea a spus că vrea cârnaț și varză acră.” De ce aceasta? Pentru că El a înviat din morți. Acesta este motivul pentru care femeia aceea a ieșit sănătoasă din spital.

El trăiește! Da, El trăiește ca să împartă mântuire.

Mă întrebați de unde știu că El trăiește? El este viu în inima mea. Aceasta este.

Trei zile mai târziu, stăteam în fața verandei și mâncam o gustoasă plăcintă cu mere. De ce? Pentru că El este viu, a înviat din morți.

Și femeia bolnavă de TBC s-a ridicat deși medicii spuneau că va muri. Ea a venit până aici, dar a refuzat să fie botezată deoarece s-a gândit că este fanatism să facă botezul. La puțin timp după aceea, într-o noapte a avut o febră mare. Era acasă, dar putea să mă audă predicând despre botezul în apă. Imediat s-a ridicat, a venit la biserică și s-a așezat undeva în spate, iar la un moment dat a spus. „Eu trebuie să mă botez.”

Doamna Weber s-a dus și i-a adus o haină de botez și femeia a intrat în bazin și a fost botezată, așa cu febră cum era. Astfel a beneficiat de făgăduința pe care i-o făcuse Dumnezeu.

Au trecut mulți ani de atunci, iar ea este încă aici pentru că Dumnezeu trăiește și domnește.

Cu câteva săptămâni în urmă, ea și fiica ei au fost la Louisville. Veneau amândouă

pe stradă, iar acolo era un biet cerșetor care i-a zis: „Doamnă, ajută-mă pentru că sunt în nevoie.” Ea s-a uitat în buzunar și a văzut că avea numai cincizeci de cenți ca să poată trece podul. A plecat mai departe, dar Domnul i-a vorbit și i-a zis: „Când ai fost neajutorată, Eu te-am ajutat, iar acum când acest cerșetor are nevoie de ajutorul tău, de ce nu îl ajuți?”

„Doamne, dar nu am decât cincizeci de cenți. Cum vom putea ajunge acasă eu și fiica mea?”

„Ce sunt banii aceștia pentru tine?” i-a zis Domnul. „Urmează-Mă!” S-a întors imediat la cerșetor și i-a zis: „Iartă-mă, te rog, dar nu am decât cincizeci de cenți. Este tot ce am eu și fiica mea ca să putem trece podul. Îmi pare rău că nu am mai mult...”

„Domnul să te binecuvânteze, fiica mea.”

Au plecat mai departe, iar fiica a întrebat-o pe mama sa: „Acum ce ne vom face? Cum vom trece podul?”

„Nu știu”, a răspuns mama, „El mi-a spus să-i dau banii aceia cerșetorului și erau tot ce aveam.”

În timp ce mergeau pe stradă, la un moment dat fiica a zis: „Mamă, uite un ban!” Ce era aceea? Felul în care lucrează El și prin care ne arată că este aici.

Vara trecută am fost plecat la diferite întâlniri, iar soția mi-a spus: „Billy, am nevoie de un CEC pentru că trebuie să cumpăr alimente.” Chiar atunci a venit un biet predicator bătrân și mi-a spus: „Frate Branham, am rămas fără bani și trebuie să ajung în Texas. Poți să mă împrumuți cu cincizeci de dolari și ți-i trimit înapoi când ajung acasă?”

M-am dus la bancă să văd dacă aveam atâția bani. Ei bine, aveam aproape o sută de dolari, așa că am scos cincizeci de dolari și i-am dat lui. Soția mi-a zis: „Billy, în dimineața aceasta am nevoie de un CEC de vreo douăzeci de dolari ca să cumpăr alimente.” Ne-am dus împreună la magazin și am cumpărat tot ce avea nevoie, apoi ne-am întors acasă. Atunci a văzut că a uitat să cumpere ouă, iar eu m-am gândit: „Ei bine, poate că va face cineva ceva,” și m-am dus să-l ajut pe domnul Hay. Nu era încă nimeni acasă, iar eu am început să încarc gunoiul cu lopata.

Din întâmplare, am privit peste drum și am văzut că s-a oprit o mașină veche, din care a coborât un predicator bătrân, care avea un fel de handicap. El s-a dus și s-a întins pe verandă la mine. Când l-am văzut, m-am gândit: „Predicatorul acela sărman... Mă duc să-l văd.” M-am dus la el și i-am zis: „Bună dimineața.”

„Ce mai faci reverend Branham? Cred că mă recunoști. Eu sunt unul dintre predicatorii săraci. Am fost sus în Cleveland, iar frații de acolo mi-au dat destulă benzină ca să ajung până acasă, dar bătrâna mea mașină a secat deja, iar Ceva mi-a spus să trec pe la tine, fiindcă mă vei ajuta tu.”

L-am privit și mi-am zis: „Sărmanul om!”, apoi am zis cu voce tare: „Haide să ne rugăm.”

„Roagă-te, tu”, a zis el, „pentru că eu am un șold bolnav.” „Bine,” am spus eu și am îngenunchat. Când am început să mă rog, Domnul mi-a zis: „Dă-i cinci dolari.”

„Doamne”, am zis eu, „Tu știi totul despre el și știi și dacă îi vor ajunge acești bani,” după care am încheiat rugăciunea și i-am zis bătrânului: „Domnul mi-a zis să-ți dau cinci dolari.” „O, dar este prea mult, frate Branham!” a răspuns el. I-am scris un CEC de cinci dolari și i-am spus să meargă la Banca Strother, pentru că acolo i se va onora cecul.

După plecarea lui, a venit un om și mi-a spus: „Predicatorule, eu am acasă o sută

de găini. Le-am dat mâncare și de toate, dar nu se ouau nicicum. Acum o săptămână am îngenuncheat și am spus: „Doamne, dacă vei face aceste găini să se ouă, voi da jumătate din ele în Numele Domnului.” Știi ce s-a întâmplat? Au început să ouă imediat, iar în ziua următoare aveam deja nouăzeci de ouă, iar acum am aici un coș cu ouă și vreau să ți-l dau ție.”

Vedeți? Cinci dolari, nimic mai mult. Ce este aceasta? Felul Său de lucrare. Înțelegeți ce vreau să spun în dimineața aceasta? Vreau să spun că Isus Hristos trăiește și domnește. El a înviat din morți și a frânt pâinea, iar când a făcut aceasta, ochii lor s-au deschis și L-au putut recunoaște.

Urmăriți și voi felul în care face toate lucrurile și Îl veți recunoaște, pentru că El este încă viu și domnește.

El trăiește, El trăiește, mântuire să împartă,

Întrebați-mă, cum știu că El trăiește?

El trăiește în inima mea.

Mesajul Lui era: *„Duceți-vă și spuneți ucenicilor Mei că merg înaintea lor în Galileea; acolo Mă vor vedea.”*

El are și astăzi un Mesaj: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...”*

Prieteni, așa cum au fost surprinși ucenicii când Omul acela de pe țărm le-a zis: *„Aruncați mreaja...”* pentru că nu L-a recunoscut, nici cei doi ucenici care călătoreau cu El pe drum, nu L-au recunoscut. Și nu numai ei, ci și mulți dintre noi am pierdut semnul înaltei chemări a lui Hristos, din cauză că nu L-am recunoscut.

La bara de judecată va fi o mare dezamăgire pentru că vă veți da seama că numai „religia” lui Isus Hristos aduce mântuire, fericire și bucurie; numai calea pe care oamenii din zilele lui Pavel au numit-o „erezie”, cum spune Pavel. Voi știți că „erezie” înseamnă „nebunie”:

„Mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc „partidă” (erezie).” (Fapte 24.14).

De multe ori când vedeți oameni care sunt bucuroși și plini de Duhul lui Dumnezeu, și care sunt însoțiți de vindecarea divină, de semne și minuni, spuneți: „Este hipnoză! Este aceasta sau cealaltă!”, dar dacă citiți Biblia, veți afla că este Domnul Isus Hristos în lucrare, dar pentru că nu-L cunoașteți, nu știți că este El.

Nădejdea mea este că înainte ca să treacă această zi, El va face ceva în viața voastră, ca să-L recunoașteți, pentru că atunci învierea va răsări în inimile voastre.

Iubitul nostru Isus a înviat din morți într-o dimineață ca aceasta, de aceea a dispărut teama de moarte. Aleluia! Ea este pecetluită în Marea Uitării! Astfel, când Pavel a ajuns la capătul drumului și stătea acolo cu lanțuri la mâini și la picioare așteptând să-i fie tăiat capul, ei L-au întrebat:

„Ei, acum ce zici, Pavele?”

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 4.7-8).

Când i-au pus capul între butuci, moartea i-a râs în față și i-a zis: „Am pus mâna pe tine și știu că te temi de mine!”, dar El a răspuns: „Unde îți este boldul, moarte?” (1Corinteni 15.55). Pavel privea și vedea cu i se sapă groapa, iar mormântul era plin de noroi și-i zicea: „Voi pune mâna pe tine! Te voi nimici! Îți voi umple trupul de viermi!”, dar Pavel i-a răspuns liniștit: „Mormântule, unde îți este biruința?”

Apoi a privit spre Ierusalim și a zis: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.57).

Și eu voi ajunge la capătul drumului, pentru că într-una din aceste zile îmi voi încheia lucrarea. Mâine este ziua mea de naștere și voi împlini patruzeci de ani. Umerii încep să mi se lase, ridurile îmi apar pe lângă ochi și părul îmi încărunțește. Ce este aceasta? Moartea se instalează în trupul meu și mă macină, dar, frate, în timp ce pe de-o parte mă macină moartea, pe partea cealaltă se înnoiește Viața. Așa este.

Într-una din aceste zile, noi toți vom sta în acest cimitir, și dacă voi muri înainte de venirea lui Isus, ei vor cânta:

Crede numai, crede numai

Totul e posibil, crede numai!

Când veți auzi spunându-se: „A murit!” și veți vedea că aruncă bulgări de țărână peste sicriul meu, să știți că nu sunt mort, ci trăiesc pentru că trăiește El.

Într-una din aceste dimineți de primăvară, când totul se va sfârși, când bomba atomică va spulbera întreaga lume și o va purifica, iar palmierii vor crește din nou și întreaga natură va fi înnoită, așa încât va fi așa cum a făcut-o Dumnezeu la început, și nu va mai fi poluare. Nu va mai fi nici un germen de boală care să

răpună plantele. Aleluia! Într-o dimineață frumoasă și glorioasă, când păsările vor zbura din pom în pom, iar Isus va veni din nou aici pe pământ, cei care sunt morți în Hristos, vor fi luați cu El. Într-o zi de Paști, noi vom ieși afară ca să ne întâlnim cu cei dragi ai noștri. Nu va fi minunat timpul acela?

O văd acolo în spate pe mama mea care este tot mai bătrână și tremură, dar când o voi vedea acolo, îi voi spune: „Mamă, acesta este fiul tău.”

Când voi ajunge acolo, îi voi întâlni pe cei dragi ai mei, pe dragii mei prieteni de aici din biserică, pe toți cei care au plecat la Isus Hristos. Da, la înviere ne vom întâlni cu toții.

Apoi, voi merge acolo și voi întreba: „Cine este acela care vine?” Și-l voi vedea pe Pavel. Iată-l și pe Sila, pe Daniel și pe Ezechiel. Acolo vor fi și ceilalți, și toți vom umbla prin Paradisul lui Dumnezeu.

Prieteni, va fi o înviere adevărată, iar noi ne vom reîntâlni. Fetița aceea micuță care a murit când era doar atâtica, va fi atunci o tânără domnișoară. Ea o va îmbrățișa pe mama ei plângând și laudându-L pe Dumnezeu pentru învierea glorioasă a lui Isus Hristos, Fiul Său.

Noi trăim, dar este meritul Duhului Sfânt care poartă mărturia că există o înviere. Cum este aceasta? Odată, eram păcătos. Atunci nu aș fi stat la acest amvon și nu mi-ați fi auzit glasul zicând: „Amin!”, pentru că mi-ar fi fost rușine. Atunci nu ați fi văzut nici măcar un strop de lacrimă în ochii mei, pentru că mi-ar fi fost rușine să plâng. Eram „Billy cel rău”, dar într-o zi, Isus Hristos S-a întâlnit cu mine în puterea învierii Lui și El a zdrobit inima veche de piatră și a scos-o afară din mine. Mi-a dat o gândire nouă și o natură nouă, și m-a făcut o făptură nouă. Da, iar astăzi trăiesc pentru că trăiește El, iar într-o zi, voi ajunge la capătul drumului, exact ca voi, și atunci armura noastră va fi destul de bătucită din pricina bătăliilor.

Priviți bătrânul meu scut, să vedeți câte săgeți arzătoare s-au lovit de el! Eu sunt aici jos și simt cum vin valurile spre sufletul meu, de aceea știu că mă apropii de capătul drumului.

Mama și ceilalți Branham, au început să tremure când au îmbătrânit. În ce mă privește, vreau ca atunci când voi ajunge la capătul drumului, să-mi scot coiful și să-l pun jos pe mal, să îngenunchez, să împlânt bătrâna Sabie în snopul veșniciei, să-mi ridic mâinile și să strig:

„Știu că în timp ce voi trece prin valea umbrelor morții, Steaua dimineții va veni să-mi lumineze calea. Duhul Sfânt Își va deschide aripile glorioase peste Iordanul întunecos și va purta sufletul meu spre o Țară mai bună!” Da, domnilor.

Să nu vă temeți! Eu nu mă tem de nici un rău, pentru că Tu ești cu mine. Moartea a fost înghițită de biruință și nu ne mai poate face nimic.

Odată, un scriitor a scris următoarele cuvinte:

„Dumnezeu i-a făcut un singur lucru morții: a înhămat-o la carul Său de biruință, așa că mai poate face un singur lucru: poate să-l ia pe credincios și să-l ducă în prezența Făcătorului său.” Acesta-i singurul lucru pe care-l poate face moartea. Într-una din aceste zile, moartea va înhăța partea aceasta muritoare. Și așa cum atunci când eram doar un plod, așteptam ca mama să mă nască, tot așa, când acest cort se va desface, acolo este pregătit deja un alt trup care mă așteaptă în slavă, acolo unde nu mai este boală sau suferință.

Și așa cum am început aici, din Duhul, și Duhul lui Dumnezeu a strigat din mine: „Ava!”, adică „Tată”, și nu doar din mine, ci din fiecare om care a fost născut din nou, într-o zi, noi vom păși dincolo de perdea și vom fi în acel trup nou, care nu va mai avea păr cărunț, umeri lăsați sau altceva de felul acesta, ci vom fi tineri pentru totdeauna, pentru că Isus Hristos a înviat a treia zi și El trăiește și domnește.

Mergeți și spuneți-le aceasta ucenicilor Săi! Duceți-vă și spuneți poporului Său că El îi va întâlni în Galileea. Aștept ca într-o zi, să mă întâlnesc și eu cu El în Galileea lui Dumnezeu, pentru că El trăiește astăzi în inima mea și cred că și cu voi este la fel. Îmi pare rău că v-am ținut atât de mult. Să ne plecăm capetele.

O, Dumnezeule îndurător, Creatorul cerurilor și al pământului, Autorul Vieții veșnice și Dătătorul oricărui dar bun, Îți mulțumim în dimineața aceasta pentru învierea lui Isus Hristos.

Cu o mie nouă sute de ani în urmă, a avut loc acest mare eveniment. Până atunci, omul se temea de moarte, dar după ce a venit El, a luat toată teama morții, iar astăzi El trăiește și domnește în inimile noastre. După ce a înviat din morți, El a spus: *„Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului.”*

De atunci au trecut o mie nouă sute de ani, dar El trăiește și în dimineața aceasta și este la fel de viu în inimile noastre.

Doamne, în dimineața aceasta ne-am adunat aici ca să ne închinăm și să învățăm Cuvântul Lui, să simțim Duhul Lui, să ne strângem mâinile unul cu celălalt și să ne spunem unul celuilalt: „Lăudat să fie Domnul, pentru că El a murit și a înviat din nou.” Doamne, noi știm că prin harul lui Dumnezeu, în ființele noastre domnește Viața fără sfârșit, deoarece credem că aici, înăuntru, este Duhul lui Dumnezeu care nu poate muri niciodată.

El a spus: „Eu le voi da Viața veșnică și nu vor muri niciodată, ci îi voi învia în ziua de apoi,” iar noi credem aceasta pentru că suntem martori ai învierii Sale. Tată, binecuvântează-ne în ziua aceasta. Binecuvântează-i pe străinii de la poarta noastră și fă ca ziua aceasta să fie o zi fericită.

Dacă printre noi sunt oameni care încă nu au fost născuți din nou și nu cunosc experiența trăirii cu Isus Hristos în Viața cea nouă în care toate dorințele după

lucrurile lumii au pierit, și care nu știu ce înseamnă să fii o făptură nouă în Hristos Isus, o, Duhule Sfânt, vino chiar acum peste ei!

Suflă Viața fără sfârșit și peste sufletele lor și fie ca clopotele bucuriei să sune și pentru ei în această zi de Paști, ca să devină făpturi noi în Tine.

Doamne, ascultă rugăciunea slujitorului Tău, pentru că Îți cer aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -